

تجليات

صحيفة الله المهيمن القويم

هو السامع من افقه الاعلى

شهد الله انه لا اله الا هو والذي اتى انه هو الله المكنون في الرمز المحضون في الكتاب
الاعظم للامم وسماء الكرم للعالم وهو الآية الكبرى بين الورى ومطلع الصفات العليا
في ناسوت الانشاء به ظهر ما كان محض زمانا في ازل الازال مستورا عن اولى الابصار
انه هو الذي بشرت بظهوره كتب الله من قبل ومن بعد من اقربه و باياته وبيناته
انه اقترب بانطق به لسان العظمة قبل خلق الارض والسما، وقبل ان يظهر ملكوت السما،
به ماج سحر العلم بين الانام وجبرى فرات الحكمة من لدى الله ما كانت الايام
طوبى لبصير شهد ورأى وسهيج سمع ندائه الاصلى وليه اخذت الكتاب بقوة رجها
سلطان الاحسنة والاولى وسريع سرح الى افقه الاصلى ولقوى ما ضعفت سطوة
الامراء وضوضاء العلماء وويل لمن انكر فضل الله وعطائه ورحمته وسلطانه انه ممن انكر

حجة الله وبرهانه في ازل الازال ونعيما لمن نبذ اليوم ما عند القوم واخذ ما امر به
 من لذي الله مالكت السماء و فاطر الاشياء الذي اتى من سماء القدم بالاسم الاعظم و
 سلطان لا تقوم معه حسود الارض يشهد بذلك ام الكتاب في اعلى المقام
 يا على قبل كبره انا سمعنا ذلك مرة بعد مرة اجبتناك بما لا تعادله اذكار العالم
 وسجد منه المخلصون عرف بيان الرحمن والعشاق نفحات الوصال والعطشان ضريير
 كوثر احيوان طوبى لمن فاز به ووجد ما تنوع في هذا الحين من براعة الله المهيمن
 العزيز الوهاب نشهد انك قبلت وقطعت السبل الى ان وردت وحضرت و
 سمعت نداء المظلوم الذي سخن بما كتبت ايدي الذين كفروا بايات الله وبرهانه و
 انكروا هذا الفضل الذي به انارت الافاق طوبى لوجهك بما توجبه ولا ذلك
 بما سمعت وللسانك بما نطق بشناء الله رب الارباب نسأل الله ان يجعلك علما
 نصرته امره ويقربك اليه في كل الاحوال ونذكر اولياء الله واجبا هناك وتبشرهم
 بما نزل لهم من ملكوت بيان رحيم مالك يوم الحساب ذكرهم من قبلي ونورهم بانوار
 نير بياني ان ربك هو العزيز الفضال يا ايها الناطق ثباني اسمع ما قاله الظالمون
 في ايامي مخم من قال انه ادعى الربوبية ومنهم من قال انه اقترى على الله ومنهم من
 قال انه ظهر للفساد تباه لهم وسحقا لهم الا انهم من عبدة الاوهام انا اردنا ان نبذل
 اللعنة بضحي ان ربك هو المقدر المختار اراده انك بلسان پارسي نطق نمايم كه شيد

اهل ایران طرأ بیانات رحمن را بشنوند و بیابند و بیابند .

تجلی اول کہ از آفتاب حقیقت اشراق نمود معرفت حق جل جلالہ بودہ و معرفت سلطان قدم حاصل نشود مگر بمعرفت اسم اعظم اوست مکلم طور کہ بر عرش ظہور ساکن و مستوی است و اوست غیب مکنون و سر مخزون کتب قبل و بعد الہی بذکرش فرین و بنمایش ناطق بہ نصب علم العلم فی العالم و ارتفعت رایۃ التوحید بین الامم لقاءہ حاصل نشود مگر بقاء او باو ظاہر شد آنچہ کہ ازل الازل مستور و پنهان بودہ آنہ ظہر بالحق و نطق کلمتہ نصعق بہا من فی السموات و الارض الامن شاء انہ ایمان بہہ و عرفان او تمام نشود مگر تصدیق آنچہ از او ظاہر شدہ و ہمچنین عمل بہ آنچہ امر فرمودہ و در کتاب از قلم اصلی نازل گشتہ منغمین سحر بیان باید در کل حین بہ او امر و نواہی الہی نام باشند او امرش حصن اعظم است از برای حفظ عالم و صیانت امم نور المن قسہ و عمرہ و نار المن ادبر و انکر .

تجلی دوم استقامت بر امراتہ و جبہ جل جلالہ بودہ و آن حاصل نشود مگر بمعرفت کامل و معرفت کامل حاصل نشود مگر بہ ہتہ از کلمتہ مبارکہ لیفعل ما یشاء ہر نفسی بہ این کلمتہ علیا تمسک نمود و از کوشہ بیان مودع در آن آشامید او خود را مستقیم مشاہدہ نماید بشانیکہ کتب عالم اور از ازم کتاب منع نکند جبذ اھذا المقام الاعلی و الرتبۃ العلیا و الغایۃ القصوی یا علی قبل کسبر درستی مقام معرضین تفکر نما کل کلمتہ آنہ ہو محسود

فی فعله و مطاع فی امره ناطق اند معذکات اگر بقدر رسم ابره مخالف نفس و هوس
ظاهر شود اعراض نمایند بگو بر مقتضیات حکمت بالغه الهیه احدی آگاه نه آنه لو
یک حکم علی الارض حکم السماء لیس لاحد ان یعترض علیه هذا ما شهد به نقطه البسیان فیما
انزله بالحق من لدی الله فالق الاصباح .

تجلی سوم علوم و فنون و صنایع است علم بمنزله جناح است از برای وجود
و مراقبت از برای صعود تحصیلش بر کل لازم و لکن علمی که اهل ارض از آن منتفع شوند
نه علمی که بحرف ابتداء شود و بحرف منتهی گردد صاحبان علوم و صنایع را حق عظیم
است بر اهل عالم میشد بندگان ام ابیان فی المآب نعیماً لکم معین فی الحقیقه
کنز حقیقی از برای انسان علم اوست و اوست علت عزت و نعمت و فرح و نشاط
و بهجت و انبساط کذک لک نطق لسان العظمه فی هذا السجین العظیم .

تجلی چهارم در ذکر الوهیت و ربوبیت و امثال آنست اگر صاحب بصر
در سوره مبارکه طاهره و اثمارش نظر نماید انها تغنیه عن دوحنا و یعترف بما
نطق به مکلم الطور علی عرش الطور یا علی قبل کسب ذکر الناس بآیات ربانک و عرفهم
صراط المستقیم و نبأه العظیم بگو ای عباد اگر از اهل عدل و انصافید تصدیق مینمایید
آنچه را که از قلم اعلی جاری شده اگر اهل بیانید بیان پارسی شمارا راه نماید و کفایت
کند و اگر اهل فسر قانید در تجلی و ندای سدره از برای ابن عسر ان تفکر نماید سبحان

لجان آنکه عرفان در ظهور حق کامل و بالغ شده و بنیابت قصوی رسیده حال
 معلوم میشود عرفان نزد معروضین تشنل نموده و نابالغ مانده . یا علی آنچه از
 شجر پذیرفتند از سدره وجود نمی پذیرند بگوای اهل بیان از روی نفس و موی
 تکلم منماید اکثر احزاب عالم مقترند بکلمه مبارکه که از شجر ظاهر شد لعمر الله اگر
 ذکر مبشر نبود هرگز این مظلوم به آنچه سبب اضطراب و هلاکت جهال است تکلم نمینمود
 در اول بیان در ذکر ذکر من لطیفه الله جل ظهوره میفرماید الذی نطق فی کل شأن اثنی
 انا الله لا اله الا انار رب کل شیء و ان مادونی خلقی ان یا خلقی ایامی فاعبدون
 و همچنین در مقام دیگر عند ذکر من نظیر میفرماید اننی انا اول العابدین حال
 باید در عابد و مسبود تفکر نمود شاید عباد ارض بقطره از حبه عرفان فائز گردند و مقام
 ظهور را ادراک نمایند انّه ظهر و نطق باحق طوبی لمن اقر و اعترف و ویل لكل منکر
 بعید یا ملا الارض اسمعوا نداء السدرة التي احاط على العالم ظلها ولا تكونوا من
 جبابرة الارض الذین انکروا ظهور الله و سلطانه و کفروا بنعمته الا انهم من الصاغیرین فی
 کتاب الله رب العالمین البهائم المشرق من افق سماء عنایتی علیک و علی من
 معک و یسمع قولک فی امر الله العزیز الحمید .